

Med lovforslaget gives der den erhvervsdrivende forskellige muligheder for at opfylde kravet om prisoplysninger for varer i internetbutikker, så længe bestemmelsens tydelighedskrav er opfyldt. Det vil sige, at forbrugeren hurtigt og rimeligt enkelt på egen hånd skal kunne gøre sig bekendt med prisen, og at muligheden for prissammenligning ikke vanskeliggøres. Der skal således ikke nødvendigvis gives prisoplysninger første gang produktet nævnes i en internetbutik. Prisoplysningskravet vil i en internetbutik være opfyldt, når forbrugeren let og hurtigt kan gøre sig bekendt med prisen for et produkt. Dette vil f.eks. være tilfældet, når forbrugeren fra den første præsentation kan bevæge sig videre til en side, hvor varens pris oplyses.

Ved annoncering følger det af lovforslagets § 11, stk. 3, at der ikke skal gives prisoplysninger. Hvis der ved annonceringen foretages en præsentation af en vare, som kan købes i den pågældende butik, foreligger der ikke annoncering.

Den erhvervsdrivende skal oplyse varens totalpris inkl. gebyrer, omkostninger, moms og alle andre afgifter, jf. forslagens § 11, stk. 1, 1. pkt. Herved sikres forbrugeren oplysning om det samlede beløb, som forbrugeren skal betale for varen, når han modtager den erhvervsdrivendes regning.

Afgifter eller omkostninger, der pålægges forbrugere i forbindelse med erhvervselv af en vare, men som den erhvervsdrivende ikke er forpligtet til at opkræve enten i medfør af lov eller aftale med en anden erhvervsdrivende, skal ikke indregnes i den samlede pris, men oplyses særskilt. Herved sikres det, at forbrugeren får et samlet overblik over de økonomiske konsekvenser af købet, samtidig med at forbrugeren får oplysning om det beløb, som han skal betale til den erhvervsdrivende.

Som eksempel på afgifter eller omkostninger, som den erhvervsdrivende ikke er forpligtet til at opkræve direkte hos forbrugeren, kan nævnes afgift for tinglysning af pantebrev i fast ejendom, der tjener som sikkerhed for et ydet lån, eller retsafgifter.

Med den foreslåede bestemmelse videreføres undtagelsen fra prisoplysningsreglen ved salg af varer ved auktionssalg. Derimod vurderes det ikke nødvendigt at videreføre den gældende undtagelse for antikviteter og kunst, jf. Markedsføringsudvalgets anbefalinger.

Til stk. 2

Med forslagens § 11, stk. 2, indføres en generel forpligtelse til at give prisoplysninger ved erhvervsmæssigt udbud af tjenesteydelser til forbrugere.

Bestemmelsen medfører for det første, at tjenesteydere, der udbyder tjenesteydelser til en samlet fast pris, skal oplyse tjenesteydelsens pris. Som eksempler på tjenesteydelser, hvor der typisk kan oplyses en samlet pris, kan nævnes en klipning eller farvning hos en frisør, advokaters faste priser på skodeskrivning eller udarbejdelse af testamenter.

Bestemmelsen medfører endvidere, at hvor det ikke er muligt at oplyse den samlede pris for tjenesteydelsen, skal grundlaget for beregningen af prisen oplyses, såfremt dette vil gøre det muligt for forbrugeren selv at beregne den endelige pris.

Som eksempel på tjenesteydelser, hvor det vil være muligt for forbrugeren at beregne den endelige pris, hvis vedkommende får oplyst beregningsgrundlaget, kan nævnes gulvlakering, som udbydes til en bestemt pris pr. kvadratmeter eventuelt suppleret med et fast grundbeløb. Her vil det være muligt for forbrugeren selv at beregne den endelige pris på baggrund af en opmåling af det gulv, der ønskes lakeret. Et andet eksempel er telefonabonnementer. Såfremt udbyderen oplyser de faste omkostninger ved abonnementet som et beløb, som forbrugeren under alle omstændigheder skal betale, samt de variable omkostninger, vil det være muligt for forbrugeren selv at beregne den samlede pris for tjenesteydelsen på baggrund af sin viden om sit forbrugsmønster.

Hvis der i grundlaget for beregningen af en tjenesteydelsens pris indgår et prisspænd, og det derfor ikke på forhånd er muligt for forbrugeren at beregne prisen for den tjenesteydelse, der efterspørges, skal den erhvervsdrivende ikke oplyse om prisen for tjenesteydelsen.

Der skal endvidere ikke gives prisoplysninger for fx håndværksydelser, hvor prisen beregnes på baggrund af en timepris, når det ikke er muligt for forbrugeren at vurdere, hvor mange timer der medgår til udførelsen af den pågældende håndværksydelse.

Begrundelsen for ikke at lade prisoplysningspligten gælde for disse tjenesteydelser er, at prisoplysninger i denne forbindelse ikke giver en nyttig oplysning, som forbrugeren kan bruge til at danne sig et billede af prisen på en tjenesteydelse, da den endelige pris afhænger af, hvor mange timer der medgår ved tjenesteydelsens udførelse eller andre forhold, som forbrugeren ikke selv kan vurdere uden at kontakte den erhvervsdrivende. Det kan således være tjenesteyderen med den høje timepris, der er billigst, fordi denne tjenesteyder har det laveste tidsforbrug ved udførelsen af den tjenesteydelse, som forbrugeren efterspørger.